

လမ်းစာအုပ်တိုက်

တိမ်ရောင်စုံကောင်းကင်ကြီးရဲ့အာက်က
ကစားပွဲများ

(ဝတ္ထုတိုစု)

လမ်းမောင်မောင်

NR

ရောင်စုံနာမည်များနဲ့ တစ်နေ့တာ ကခုန်ခြင်း

“King's Speech ရုပ်ရှင်နဲ့ အော်စကာရခဲ့တဲ့ မင်းသားနာမည် ဘယ်သူသိသလဲ ပြောစမ်း”

ရုတ်တရက် ဘယ်သူ့ဆီကမှ အသံ ထွက်မလာပါ။ နွေရာသီ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အခမဲ့သင်တန်းဖြစ်တာမို့ အရွယ်စုံ၊ လူမျိုးဘာသာစုံ၊ တောင်ပေါ်ကျောင်းက ဓမ္မာစရိယတန်း တက်နေကြတဲ့ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးတောင် ပါသေးတာပါ။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုမောင်မောင် သင်တန်းမှာ ဘာသာရေး၊ လူမျိုးရေး ပြဿနာ လုံးဝမရှိပါဘူး။ သင်တန်းစချိန်၊ ဆင်းချိန်တိုင်းမှာ အချင်းချင်းတွေလည်း မျက်နှာငယ်စရာမရှိ။ အားလုံးဟာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ကျေနပ်စရာ အတိပြီးတဲ့ သင်တန်း ဆိုရမှာပါ။ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ သီချင်းတွေ တစ်ပတ် နှစ်ကြိမ်ပြ၊ ပြင်ပစာပေ ဖတ်ရှုခြင်း နှစ်ကြိမ် အစီအစဉ်လည်း ပါသေးတာပါ။ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ စာအုပ်စင်မှာက ဂန္တီအတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်၊ ဆိုဖီယာလောရင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၊ ဟစ်တလာ၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း စတာတွေရော၊ ရသဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည် စုံတကာစေ့နေသလို စာကြည့်ခန်းမှာ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့ပုံ စာအုပ်တွေလည်း ရှိပြီးသား။ ပုံတွေလည်း ချိတ်ဆွဲလို့။ ရာဘင်ဒြာနာသံတဂိုး၊ ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ ဒိုင်ယာနာ၊ ဂန္တီ၊ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ မာလာလာ၊ အိန်ဂျလီနာဂျူလီ စသူတို့ရဲ့ ပုံတွေကအစ ဆရာမကြီး ဒေါ်ကလျာ၊ ဦးဝင်းငြိမ်း၊ ချိုပြုံး၊ ဆရာဇူးကျော်၊ ဆရာ မြေလတ်

မောင်မြင့်သူ စတဲ့ စာပေလောကရဲ့ သက်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း ချိတ်ဆွဲထားလျက်။ တချို့ပုံကောင်းကောင်း မရသေးလို့ မချိတ်ရသေးတာလည်း ရှိပေါ့။ ဥပမာ - မာတင်လူသာကင်း၊ ကျော်သူ စသည်။ အဲဒီနေ့ (၁၄ . ၅ . ၂၀၁၅) ကတော့ အထွေထွေဗဟုသုတဆိုင်ရာ အလွတ်မေးကြဖြေကြရတဲ့နေ့မို့ ကိုမောင်မောင်က ရုပ်ရှင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းကို ကောက်မေးလိုက်တာပါ။

“တား တိဒယ် ... တား တိဒယ်”

စတုတ္ထတန်း ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဂေါ်ရခါးပီပီ ခုထိ ‘သ’နဲ့ ‘တ’ မကွဲသေးတဲ့ နာရမ်းက ထအော်လိုက်တာပါ။

“ကဲ ... သိရင် ပြောစမ်းပါဦး”

“ကောလင်းဖတ်ပါ ဆရာ”

“စာလုံးပေါင်းပြဦးလေ၊ Railway Man ထဲမှာလည်း သူပဲလေ”

ဒီမှာ နာရမ်း ခေါင်းကုတ်ပြီး ငြိမ်သွားတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ချောင်ထဲထိုင်နေတဲ့ ၆ တန်းကျောင်းသူ မိန်းက ထတဲ့ပြီး ပေါင်းပြတယ်။

“c.a.l.l.i.n.g အဲ ... အဲ... ပြီးတော့ f.u.c.k ပါ ဆရာ”

“ဟား ... ဟား... ဟား... ဟား”

ဦးပဉ္စင်းတွေနဲ့ အတန်းကြီးတဲ့ကလေးတွေ ရယ်လိုက်ကြတာ ပတ်တုတ်လို့တောင် မရတော့ပါဘူး။ ၁၀ တန်းကျောင်းသား မော်ကြီး ပြင်ပေးတယ်။

“c.o.l.i.n f.i.r.t.h ပါ ဆရာ”

ဒီအမှားက ပြဿနာမဟုတ်။ ကောလင်းဖရာယ်ကို ကောလင်း ဖာ

သယ်လို့ အသံထွက်သူက ထွက်ကြတယ်။ အပျင်းပြေကြရတဲ့ အမှားကလေးတွေပါ။ သို့ပေမဲ့လည်း စရိုက်ပျက်တဲ့ အတွေးအခေါ်၊ ပျက်ယွင်းတဲ့ အမှားတွေ သူတို့လေးတွေထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ခဲ့ရစဖူးပါ။ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်ရင်လည်း မဒေါနား၊ မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်၊ ဂျပ်စတင်ဘီဘာ၊ ဆီလင်းဒီယွန်၊ ဂျပ်စတင် တင်ဘာလိပ် စလို့ မြန်မာ့ဂီတအတွက် ဆိုရင် ဝင်းဦး၊ တွံတေးသိန်းတန်၊ စန္ဒရားလှထွက်၊ မာမာအေး၊ တင်တင်မြ၊ ထား၊ ချိုပြုံး၊ ဟေမာနေဝင်း၊ နီနီဝင်းရွှေ စတဲ့ စတဲ့ တေးသံရှင်တွေ စုံမှစုံ။ အားလုံးကို ကြည့်ရှုလေ့လာနားထောင် နှိုင်းယှဉ်ခိုင်းခြင်းအားဖြင့် နိုင်ငံတကာ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ ဂီတနဲ့ မြန်မာ့အနုပညာရပ်တွေရဲ့ သဘောသဘာဝတွေကို အားလုံး တီးခေါက်မိကြတာ မဆန်းတော့ပါ။ ကိုမောင်မောင်က ဝါသနာလည်း ကြီးလှသူ မဟုတ်လား။

“ဟော့ဒေါ့၊ ဟမ်ဘာဂါလည်း စားကြ၊ ငါးပိ၊ ချဉ်ပေါင်ရွက် အကြောင်းလည်း သိထားကြရမယ်ကွ”

ဆိုတာက ဆရာလုပ်သူ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ လက်သုံးစကားပါ။ ကြားရဖန်များလွန်းလို့ ကိုမောင်မောင် ပါးစပ်လှုပ်တာနဲ့ အကုန်လုံးက အသံထွက်ကြပြီးသား။ နောက်တော့ မေးကြမြန်းကြတာစုံလို့။

“ဂဠုန်ဦးစောက သူ့ကို သေနတ်နဲ့ပစ်တာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို့ သံသယဝင်ခဲ့တာ၊ ဆေးရုံလာတွေ့တော့ တော်တော်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ လူပဲလို့ ထင်မှတ်ခဲ့တာတွေဟာ တော်တော်မှားတာပဲနော်”

“ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းလည်း တပည့်တွေကို မဆုံးမနိုင်ခဲ့ဘဲ မသေခင် ပြည့်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပြည့်မသွားရှာဘူးနော်၊ သနားပါတယ်”

“ရန်ကုန်ဘဆွေ ဆိုတာကလည်း လက်စသတ်တော့ စာရေးဆရာပဲကိုး”

“နာဂစ်တုန်းက အိန်ဂျလီနာဂျီလီနဲ့ ဘရက်ပစ်က ဒေါ်လာသိန်းချီပြီး လှူခဲ့တာ အားကျတယ်”

“မာသာထရီဇာနဲ့ ဒိုင်ယာနာတို့သာ ရှိသေးရင် မာလာလာကို ချီးမွမ်း ကြမှာ သေချာတယ်”

ဒီလို ဗဟုသုတတွေတင်မကပါ။ စာဖတ်ကြလေတော့ နှုတ်လိုက်ကြ ပုံက အောချကြရသူတွေလည်း ပါနေပြန်ပါတယ်။

“ချို့ပြီးက သူ့အိမ်ခိုးတဲ့ သူခိုးကို အချုပ်ခန်းလိုက်သွားပြီး စားစရာ တွေ သွားပို့သေးတာ အံ့ရော”

“ဒါနဲ့ ဆရာတို့ စာရေးဆရာတွေက လူပျိုကြီးတွေ များတယ်နော်။ ဆရာဇူးကျော်၊ ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းတို့လည်း မိန်းမ မယူကြဘူး၊ ဘာဖြစ် လို့တုံးဆရာ ဟင်”

ဟဲ့ပလုတ်တုတ်၊ မဆီမဆိုင်တွေမေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ပါသေးရဲ့။

“ဟ ငါ အလကား သိပါ့မလား၊ ငါကတော့ မယူတော့ဘူး။ အသက် ၅၀ ပြည့်ရင် ဘုန်းကြီးဝတ်မှာ၊ အသက် ၂၀ တော့ ကျော်လာပြီ”

ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးက တဟဲဟဲ လှောင်ရယ် ရယ်လို့ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနေ့ က ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကိုရော၊ ကိုမောင်မောင်ကိုပါ ဆွဲမွေ့ သိမ်းကျုံးစိုးမိုးသွားခဲ့သူက အိန်ဂျလီနာ၊ ဒိုင်ယာနာလည်း မဟုတ်။ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းနဲ့ ဆရာဝင်းငြိမ်းလည်း မဟုတ်ပါဘဲ အဆိုတော် ဖြူဖြူကျော်သိန်း ဖြစ်နေခြင်းပါပဲ။

*

နေ့လယ် Break Time ပေးချိန်မှာ ကိုမောင်မောင်က ‘FM ပုဂံ’ ကို ဖွင့်လိုက်မိတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ‘နာမည်ကျန်နေရစ်မယ်’ အယ်

လိဘမ်အသစ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အင်တာဗျူးတဲ့ အစီအစဉ်မှာ ဖြူဖြူကျော် သိန်းပြောတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ အားလုံးကို ငြိမ်သက်စေခဲ့ပါရောလား။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့ ဟစ်တလာတို့ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အမည်တွေရဲ့ မတူညီကြပုံတွေကစလို့ စစ်ပွဲတွေရဲ့ အကျိုးမဲ့ပုံတွေ၊ လူမျိုးဘာသာခြား အချင်းချင်း လေးစားသမှုရှိဖို့ရာတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓသဘောတရား တေးသီချင်း တစ်ပုဒ်ပါ ထည့်ဆိုထားကြောင်းတွေ၊ ထုတ်လုပ်ရတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်၊ စေတနာတွေအကြောင်း၊ ခွန်အားနဲ့ ယုံကြည်လေးနက်စွာ ရှင်းပြနေတဲ့ ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ စကားလုံးတွေ၊ လေသံတွေဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ ဝေဝေကျန်ရစ်ခဲ့သလို အားလုံးရဲ့ အသိအရုံတွေမှာလည်း ကပ်ငြိကျန်ရစ် ခဲ့တာများ မယုံနိုင်စရာပါ။

ဒီအင်တာဗျူးကို ဆွေးနွေးစရာ Subject တစ်ခုအဖြစ် ကိုမောင် မောင်က ချပြလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အားလုံးရဲ့ နှလုံးသားတွေကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတော့တာပါ။ ပထမဦးဆုံး ဦးပဉ္စင်းနန္ဒော ဘာသကို မေးလျှောက်ကြည့်မိတယ်။

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ ဦးပဉ္စင်း”

“ကြိုက်တယ် ဒကာကြီး”

ဦးပဉ္စင်းအဖြေကြောင့် ကျောင်းသားတွေ တစ်ခါ အသံထွက်လာ တယ်။

“ဪ ဒီလိုပါ။ အစကတော့ ပရော်ဖက်ရှင်နယ်ဆန်တာ၊ အလုပ်ကို အများနဲ့မတူအောင်လုပ်တာ၊ တာဝန်ကျေတာတွေပေါ့”

ဦးပဉ္စင်းများကလည်း ဂီတ၊ ဂီတ တေးသီချင်းများကို ဘုရားတောင် ပယ်တော်မမူဆိုတဲ့ ရဟန်းပျိုများပေပ။ ဦးနန္ဒောဘာသက ...

“ခုတော့ ဒီအင်တာဗျူး နားထောင်ပြီး ဒကာမလေး ဖြူဖြူကို စိတ်ထဲက မေတ္တာပို့မိတယ် ဒကာကြီးရ”

“ဟုတ်တယ်၊ ပြောသွားတာတွေက ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဦးတည်နေတယ်။ တကယ့်စိတ်ရင်းအမှန်ကို ဖော်ပြတာလည်း သိသာတယ်။ အနုပညာ တာဝန်ကျေပွန်သွားတဲ့ အဆိုတော်လို့ ကျုပ်မြင်တယ် ဆရာ”

ဦးပဉ္စင်း ဝိလာသက ဖြည့်စွက်လိုက်ပြန်တာမို့ စိတ်ထဲ ပိုလို့ကျေနပ်မိရပါပြန်ပါတယ်။ ဆက်မေးမိတာကတော့ ...

“အရှင်ဘုရားတို့ကကော ဘယ်လိုနာမည်မျိုး ကျန်ခဲ့ချင်ကြပါသလဲ ဘုရား”

ဦးပဉ္စင်းများကလည်း လုံးဝ မဆိုင်းမတွပါပဲ။

“ဘာသာခြား၊ လူမျိုးခြား အချင်းချင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သူတွေကြားမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရန်တိုက်ပေးတဲ့ ရဟန်းအဖြစ် နာမည်မကျန်ချင်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် တစ်ခုခု လုပ်မပေးနိုင်ရင်တောင်မှ ရန်တိုက်သူတော့ ဦးပဉ္စင်းလည်း မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

“ကောင်းလိုက်တာဘုရား၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာတယ် ဘုရား”

ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေလည်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နားထောင်ရင်း ကိုယ်စီ စဉ်းစားခန်း ဝင်ကုန်ကြပါပြီ။ ကိုမောင်မောင် ကျောင်းသားတွေကို ခဏအကဲခတ်လိုက်ပြီးတော့ ...

“ဆရာတို့ ဗမာဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်၊ လူမသေခင် ဘာတဲ့လဲ”

“နာမည် မသေစေနဲ့ပါ ဆရာ”

အားလုံး ပြိုင်တူဖြေတာ ဟိန်းလို့ ကိုမောင်မောင် ပြုံးတယ်။

“ဒါဖြင့် ဆရာတို့ဝန်းကျင်မှာ လူမသေခင် နာမည်သေနေကြတဲ့ သူတွေကို ပြောပြစမ်းပါ သိသလောက်”

တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဖြေကြပါလေရော။

“ကိုပီကျဲ”

ဒီလူက မိန်းမပွေလို့ ရုံးရောက် ဂါတ်ရောက် အကြိမ်မနည်းတဲ့သူ။

“ဦးဆံရှည်”

ဒီလူကလည်း သူများအိမ်ခြံထဲ ခဏခဏ ဝင်ခိုးနေတဲ့ သူခိုးပါပဲ။

“ကိုပီလေး”

ဟုတ်ပ၊ ရွာလယ်မှာ ကြက်ခြံကြီးနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အနံ့ဆိုးတွေ ပေး၊ ယင်ကောင်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ ကျန်းမာရေးပျက်စီးစေတဲ့ သူကြီး။ အရက်ပုန်းက ရောင်းလိုက်သေး။ ကြက်ခြံလည်း ဖယ်မပေးသေးတဲ့သူ။

“မရီ”

ဪ ... ဒါက လင်လုပ်သူ မလေးသွားတုန်း ရှေ့မီး နောက်မီးတွေ လင်းလို့ တစ်လောက ရှင်းလိုက်ရတဲ့ မိန်းမ။

“ဘုရားလူကြီး ဦးဖိုးဝ”

ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ၊ ဘုရားငွေတွေနဲ့ ရွာထဲရပ်ထဲ ငွေတိုးပေး၊ ငွေပြန်မ ဆပ်သူတွေနဲ့ နှစ်စဉ် နှစ်စဉ် လက်ငွေထိုးနေရတဲ့ လူကြီးပ။

“တားတို့ဆိုင်က ဆီဖိုး ဆန်ဖိုးတွေ မပေးတဲ့ ဦးတိန်းဇော်ရော”

နာရမ်းစကားကြောင့် ရယ်ကြပြန်ပါရော။ နောက်တော့ နှုတ်မတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာမရော၊ ရာအိမ်မှူး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတွေရဲ့ နာမည်တွေပါ တန်းစီထွက်လာပါလေရော။ ဒီတော့မှ မေးတာ

ရပ်မှပျံ့ဆိုပြီး ကိုမောင်မောင် လက်ကာပြလိုက်ရပါတယ်။ မေးခွန်း ပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မှာကိုး။

“ကဲ တစ်ယောက်ချင်းက ဘယ်လိုနာမည် ကျန်ရစ်ချင်ကြသလဲ ပြော ပြစမ်းပါ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ချင်းပြည်နယ်ကို တိုးတက်အောင် လုပ်ပေးသူ အဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ချင်ပါတယ် ဆရာ”

ရှားရှားပါးပါး ကိုမောင်မောင်တို့ ရပ်ကွက်ထဲမှာရှိတဲ့ ချင်း တိုင်းရင်းသား ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ၉ တန်းကျောင်းသား ‘ထောင်ခို’ ရဲ့ အဖြေ။ ဖြေရတာ သိပ်မဝံ့မရဲကြတဲ့ ကလေးတချို့ကတော့ သစ္စာရှိ သူ၊ ကတိတည်သူ၊ မိဘကျေးဇူးဆပ်သူ၊ ဆင်းရဲသားတွေကို ကူညီသူ၊ ဆရာဝန် ဖြစ်ချင်သူက ဆရာဝန်ကောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင်သူက အင်ဂျင်နီယာ ကောင်းနာမည် စသည် တိုတိုတုတ်တုတ် ဖြေသွားကြလေ ရဲ့။ စတန်း ကျောင်းသူ လက်ချိမီးရဲ့ သဘောထားကျပြန်တော့ စိတ်ကူး ယဉ်တယ် ယူဆရပေမယ့် ချစ်စရာကောင်းလို့ နေပြန်ပါရောလား။

“သမီးကတော့ သိုးကလေးတွေကို သဘောကျတယ်။ မသေခင် ကတည်းက အမွေးတွေ ခဏခဏရိတ်ပေးပြီး လူတွေအတွက် အဝတ်အထည်တွေ ဖန်တီးပေးတာမျိုးလေ။ အဲလို ဖြစ်ချင်တယ် ဆရာ”

ထုံးစံအတိုင်း အများထဲမှာ စုန်းပြူးပါစမြဲဆိုတော့ ကျော်စိုးက စပါ လေရော။ အဲဒီကောင်က တကယ့်လူနောက်။

“ဟိတ် ... ဟိုက သိုးဟ အမွေးရှိတယ်၊ နင်က ရိတ်ရအောင် ဘာ အမွေးပါလို့တုန်း၊ ဘယ်နေရာ သွားရိတ်ရမှာတုန်းဟ၊ ဟင်း တယ်လေ”

ကျော်စိုးစကားကြောင့် တဝါးဝါး ပွဲကျသွားကြတော့ လက်ချိမီး ရှက်

သွားရတယ်။ မျက်စောင်းချိတ်ရင်းက ...

“ဟဲ့ သေချင်းဆိုး ဥပမာ ပြောတာဟဲ့”

“ဆရာ ကျွန်တော်ကတော့ ဟိုလေ...”

၁၀ တန်းတက်ရတော့မယ့် အစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ကျောင်းသားဇော်ဇော်ရဲ့စကားကို ကြားကြရတော့လည်း ချီးမွမ်းမိပြန်ရော။ သူပြောတာက -

“ကျွန်တော်က မာတင်လူသာကင်းရဲ့ “I Have a Dream” ဆိုတဲ့ မိန့်ခွန်းကို သဘောကျတယ် ဆရာ။ လူဖြူလူမည်း တစ်တန်းတည်း ဖြစ်စေချင်သလိုပေါ့။ ခုဆို လူမည်းက အမေရိကားမှာ သမ္မတတောင် ဖြစ်နေပြီလေ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဘာသာပေါင်းစုံ စည်းလုံးချစ်ခင်ကြအောင် လုပ်ဆောင်ပေးသူအဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ချင်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်းတွေ ဆွမ်းခံကြလည်း သားတို့အိမ်က လှူတာပဲနော် ဘုန်းဘုန်း”

ပြောရင်းက လှမ်းမေးတော့ ဦးပဉ္စင်းနှစ်ပါးကလည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ပဲ ခေါင်းညိတ်ပြကြပါတယ်။ ဒါကိုကြည့်ရင်း ကိုမောင်မောင်ရင်ထဲ ဝီတိတွေ တသိမ့်သိမ့်နဲ့ပါပဲ။ စည်းလုံးမှုကင်းမဲ့ခြင်းရဲ့ အကျိုးဆက်ဆိုးကို ခံစားဖူးကြတော့ ကြောက်ရွံ့စရာလို့ မြင်လာတတ်ကြတာ သဘာဝပဲလေ။ ကိုမောင်မောင်တို့ ဝန်းကျင်မှာက အမြင်ကျဉ်းမြောင်းသူဦးရေက မနည်းဘူးမဟုတ်ဘူး။ ပိုပြီးတော့ ဦးရေတိုးပွားအောင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းနေကြတာလည်း တွေ့မြင် ကြားသိနေရဆဲ။ ဒါကလည်း စိတ်မသက်သာစရာ။ အချင်းချင်း ယဉ်ကျေးစွာ နှုတ်ဆက်ကြခြင်းကိုတောင် သဘောမကျသူတွေ ရှိနေသေးတာ ကိုမောင်မောင်လက်တွေ့။ ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ ‘ဆလံမာလေးကွန်း’ လို့ နှုတ်ဆက်တာပါတာကြောင့် အစွန်းရောက်တို့ရဲ့ ဝေဖန်ကဲ့ရဲ့တာခံခဲ့ရသေး မဟုတ်ပါ

လား။ ကိုမောင်မောင်က ဒါကိုလည်း အတန်းထဲမှာ ပြန်ပြောပြသလို လက်လှမ်းမီရာ စာပေမောင်နှမတွေကိုလည်း ရှင်းပြခဲ့တာပါ။

“ဂျပန်တွေဆိုရင် ‘အရိဂတ်တော ဂိုဇိုင်းမတ်’ လို့ နှုတ်ဆက် ခါးကုန်းပြကြ၊ ထိုင်းလူမျိုးတွေဆိုရင် ‘ဆဝါဒီခါး’ ဆိုပြီး လက်အုပ် ကလေးတောင် ချီလိုက်သေး။ ဟိန္ဒူတွေ၊ နေပါလီအနွယ် ဂေါ်ရခါးတွေ ဆိုရင်လည်း ‘နာမားဆတေး’၊ ‘နာမားဆကား’ (လူငယ်က လူကြီး သို့) ဆိုပြီး လက်အုပ်ချီကြ၊ ခါးကိုင်းပြီး ခြေဖမိုးကို လက်နဲ့ထိကြ၊ မြန်မာ တွေလည်း ‘မင်္ဂလာပါ’ ဆိုကြ၊ အနောက်တိုင်းသားတွေဆိုရင် ‘ဟဲလို’ ဆိုပြီး လက်ဆွဲကြ၊ ဖက်ကြ၊ ပခုံးပုတ်ကြ။ ဒါဟာ လူယဉ်ကျေးတွေရဲ့ အပြုအမူ။ နိုင်ငံကြီးသားတို့ လိုက်နာကြတဲ့ လောကဝတ်ပါ။ အခြား လူမျိုးတွေလည်း ကိုယ်စီ ဒီလို ယဉ်ကျေးမှုရှိကြတာပဲ”

စာပေပညာရှင်အချို့က ကိုမောင်မောင်ကို ‘ဖားတာလား’ လို့ ဝေဖန်ခဲ့ကြတာမို့ ဒီလိုလည်း ထောက်ပြခဲ့ဖူးပါရဲ့။

“အိုဘားမား မြန်မာနိုင်ငံလာတော့ တက္ကသိုလ်ထဲက စင်ပေါ်လည်း ရောက်ရော ‘မြန်မာနိုင်ငံ မင်္ဂလာပါ’ လို့ နှုတ်ဆက်တာ မြန်မာတွေကို ဖားတာလား။ အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ လင်ရော၊ မယားရော အိန္ဒိယနဲ့ နီပေါရောက်တော့ လက်အုပ်ကလေးချီလို့ လူတွေကို နာမားဆ တေးလို့ နှုတ်ဆက်ကြတာရော ဖားတာပဲလား။ မစ်ရှဲ့အိုဘားမားဆို လေယာဉ်ပေါ်တက်ချိန်အထိ လက်အုပ်ချီမပျက်ခဲ့တာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက တီဗွီတွေကတစ်ဆင့် မြင်ခဲ့ကြရတော့ ဘယ်လောက်ချီးကျူးလေးစားဖို့ ကောင်းသလဲ။ ဒီလိုယဉ်ကျေးခြင်းဟာ အနုပညာတစ်ရပ်ပဲ။ ဒါကို လူ ယဉ်ကျေးတွေထံမှာပဲ တွေ့ရတတ်တယ်။ ဒါကို လက်တွေ့လုပ်ကြ၊ ဝန်မ လေးကြနဲ့”

တပည့်တွေကိုလည်း ဒီသဘောတရား ရှင်းပြခဲ့တာမို့ သင်တန်းမှာ အားလုံး စည်းလုံးနေကြတာဟာ လက်တွေ့မဟုတ်ပါလား။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရန်တိုက်ပေးသူတွေရဲ့ နဖူး၊ ဖနောင့်နဲ့ ပေါက် သူအဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ချင်ပါတယ် ဆရာ”

ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ပြောချလိုက်တဲ့ ၅ တန်းကျောင်းသား လေး ဗိုရူးရဲ့ စကားကြောင့် တချို့က လက်ခုပ်တီးကြပြန်ပါတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခါတလေ ရန်တိုက်ပေးသူ ဟိုဘက် ဒီဘက် ပုဂ္ဂိုလ်နှစ် ယောက်တည်းပဲ ရှေးကလို စီးချင်းထိုးပြီး သတ်ခိုင်းရင် ပိုကောင်းမယ် လို့လည်း ကိုမောင်မောင် ကြံကြံဖန်ဖန် တွေးမိတာပေါ့။ ရန်ပွဲဖြစ်တိုင်း မဆိုင်သူတွေက သေကျေဒဏ်ရာ ရနေကြတာ မတရားဘူးလေ။ စစ်ပွဲ လည်း ဒီလိုပဲ သဘောရတယ်။ တကယ်တမ်း အသက်တွေ စတေးပေး ကြရတာ ထိုက်တန်ပါရဲ့လား။ တကယ်တမ်းကော သေဆုံးစတေးခံကြ ရသူတွေအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်ပါရဲ့လား။ ကိုမောင်မောင်ကတော့ မ သေချာလှပါဘူး။ တချို့စစ်ပွဲတွေဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ လောဘ အတ္တအတွက် သက်သက်စတေးပေးဆပ်နေကြရတာဟာ ထင်ရှားလွန်း လှတယ် မဟုတ်လား။ မတူညီခြားနားမှုတွေဟာ ပြဿနာမဟုတ်ဘဲ ခွန်အားဖြစ်စေနိုင်တယ်ဆိုတာ လူအများစု ပိုလက်ခံလာအောင် လုပ်ကြ ရမယ့်အစား ဖြစ်ပျက်နေကြတာကဖြင့် အင်း ...။

“ဒကာကြီးကရော ဘယ်လိုနာမည် ကျန်ရစ်ချင်သလဲ ပြောဦးလေ”

ဦးပဉ္စင်း ဦးဝိလာသရဲ့ အမေးကြောင့် ကိုမောင်မောင်ရဲ့ အတွေးစ တွေ ပြတ်တောက်သွားရပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဘာဖြေရမလဲ မသိ။ စိတ်ထဲမှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် နာမည်တွေဘာတွေ ရှိမထားတာ သေချာတယ်။ လူတိုင်းက နေမင်း၊ လမင်း၊ ကြယ်တာရာတွေ ဖြစ်စရာမ

လိုပါ။ ဖယောင်းတိုင်လို၊ အမွှေးတိုင်လို တဖြည်းဖြည်း နိဂုံးခရီးဆက်ရင်း ဝန်းကျင်ကို အလင်းရောင်၊ မွှေးရနံ့တွေ ပေးနိုင်ဖို့ရာပဲ လိုအပ်တယ်လို့သာ ယုံကြည်သူကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့အတွက် အဖြေတော့ ပေးရမယ်လေ။

“တပည့်တော်ကတော့ ဟောပြောလို့ဖြစ်စေ၊ ရေးသားလို့ဖြစ်စေ ရန်တိုက်ပေးတဲ့ ကလောင်ရှင်အဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ရင် တော်ပါပြီဘုရား၊ ဒါလောက်ပါပဲ”

ဝါသနာပါတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရေးပါသူလိုလို၊ လောကကို ကယ်တင်နေသူလိုလို၊ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသူလိုလို ... လိုလို ... လိုလိုတွေနဲ့ ကိုမောင်မောင်က သဟဇာတ သိပ်မဖြစ်သူပါ။ လုပ်ခွင့်ရခြင်းဟာ လုံလောက်နေပြီး ဘဝင်၊ မာန၊ ထောင်လွှားမှု ဆိုတာတွေဟာလည်း ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်းလို့သာ ခံယူထားခဲ့ပြီးသားသူပါ။

“ကောင်းပါတယ် ဒကာကြီး”

“ကဲ ဘယ်သူ ဖြေစရာ ကျန်သေးလဲ”

“သမီး ကျန်သေးတယ် ဆရာ”

ဂုတန်းကျောင်းသူ မာလာ ထရပ်တယ်။ သူက ရှမ်းဗမာ ကပြား။

“သမီးကတော့ မာလာလာလို မဟုတ်ရင်နေပါ၊ ပညာရေးကို အားပေးတဲ့ ကျောင်းသူတွေရဲ့ ဆရာမကောင်းအဖြစ် နာမည်ကျန်ရစ်ရင် တော်ပါပြီ၊ အဲလိုဖြစ်အောင်လည်း ကြိုးစားပါ့မယ်ရှင်”

ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ ပုံတွေဆီကတစ်ဆင့် ခွန်အားသတ္တိတွေ ကူးစက်လာခြင်းရဲ့ ပြယုဂ်လို့

ကိုမောင်မောင် ယုံကြည်မိရတယ်။ ရုပ်ရှင်တစ်ကားကြည့်ရင်း၊ သီချင်းတစ်ပုဒ်နားထောင်ရင်း၊ အနည်းဆုံး ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကြည့်မိရင်လည်း ပဲ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင် ကြိုးစားလိုစိတ်၊ အမှန်တရားကို မြတ်နိုးတဲ့စိတ်။ အမှန်တရားလို့ သိနားလည်လာရင် အဲဒီဘက်တော်သားအဖြစ် ပြတ်ပြတ်သားသား ရပ်တည်ရဲတဲ့ ခွန်အားတွေ၊ သတ္တိတွေ ရရှိလာနိုင်စေဖို့က ကိုမောင်မောင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။

“ကဲ ... သေပြီး နာမည်ကောင်း ကျန်ရစ်သူတွေ ကမ္ဘာမှာကော မြန်မာမှာပါ ရှိတယ်။ သိသလောက် ပြောကြစမ်းပါဦး”

‘မဟတ္တမဂန္တီ’၊ ‘မာသာထရီဇာ’၊ ‘မာတင်လူသာကင်း’၊ ‘ဖလောရင့် နိုက်တင်ဂေးလ်’၊ ‘ဦးသန့်’၊ ‘အနော်ရထာ’၊ ‘ကျန်စစ်သား’၊ ‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း’

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ နာမည်တွေ တန်းစီထွက်လာတယ်။

“နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ရစ်သူတွေလည်း မနည်းဘူးလေ”

‘ဟစ်တလာ’၊ ‘ပိုပေါ့’၊ ‘မီလိုစီဗစ်’

‘ဆက်ဒမ်ဟူစိန်’၊ ‘မားကို့စ်’

‘ဂဠုန်ဦးစော’၊ ‘...’၊ ‘...’

သက်ရှိထင်ရှား နာမည်ကောင်းရှိ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ နာမည်တွေကိုတော့ ကိုမောင်မောင် ဆက်မမေးတော့ပါ။ မေးရင်လည်း တပည့်တွေ အားလုံးက သိပြီးသားဆိုတာ စိတ်ထဲက သေချာနေတယ်လေ။ နာရီကို ကြည့်လိုက်မိတော့ သင်တန်းဆင်းချိန်က ကပ်နေပါပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း ခွန်အား ဖြစ်စေမယ့် သီချင်းတစ်ပုဒ်နဲ့ တစ်နေ့တာ အချိန်ကို နှုတ်ဆက်ရတော့ မှာမို့ ...

“ရဲရင့် ဒီနေ့ အလှည့်ကျတဲ့ သီချင်းက ဘာလဲ”

အရင်တစ်ရက်က မိုက်ကယ်ဂျက်ဆင်ရဲ့ သီချင်းကို မင်းချစ်သူ ကော်ပီရေးကာ စတီရီယို အဆိုတော်တွေအားလုံး သီဆိုခဲ့ကြပြီး နီနီဝင် ရွှေရဲ့ ‘နှင်းဆီ’ စီးရီးထဲပါတဲ့ ‘ကမ္ဘာ့ကလေးများနေ့’ တေးသီချင်း နားထောင်ခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ကော်ပီတေးဖြစ်ပေမယ့် အင်မတန် ချစ်စရာ ကောင်းလှတဲ့ တေးတစ်ပုဒ်။

“ဒီနေ့ အလှည့်ကျတာက ဟာ ... ဆရာရေ အင်္ဂလိပ်သီချင်း၊ Betty Midler ရဲ့ From a Distance ဆရာ”

ရဲရင့်အဖြေကြောင့် ကိုမောင်မောင် ပြုံးမိတယ်။ ဟောလိဝုဒ် အဆိုတော် မင်းသမီးကြီးရဲ့ သိပ်လှတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တေးတစ်ပုဒ်၊ စိတ် ထဲမှာ ဖြူဖြူကျော်သိန်းလည်း ဒီသီချင်းကို ကြိုက်မယ်ထင်ပါရဲ့လို့ တွေး ဖြစ်အောင် တွေးလိုက်မိသေးတယ်လေ။

“ကဲ ... ဖွင့်တော့လေ”

အောက်စက်နဲ့ စပီကာက ထွက်လာတဲ့ Betty ရဲ့ အသံကိုတော့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့ အသံက လွှမ်းခြုံထားလိုက်တော့တာ ပါ။

“From a distance, the world looks blue and green.

and the snow capped mountains white ..., from a distance, the ocean meets the streams. And the eagles take to flight.”

From a distance..., there is harmony ..., and the echo through the land..., It's the voice of hope..., It's the voice of peace..., It's the Voice of everyman...

From a distance... There is no bombs, no guns. no diseases... no hungry mouths to feed...

From a distance, We are instruments matching in a common land..., playing songs of hope, playing songs of peace, playing songs of everyman...

God is watching us...from a distance...

From a distance... you look alike my friend, even though we are at war ...

From a distance...

I just can not comprehend,

Why all this fighting is for ? ? ? ... from a distance.

There is harmony...

God is watching us

God is watching us ... us from a distance...

There is hope of hopes, love of loves...

That is the voice of everyman

God is watching us (3)

From a distance ...

သီချင်းဆုံးတော့ လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းက တော်တော်နဲ့
မစဲတော့ပါ။ ခုံတွေသိမ်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြပြီး နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

‘ဘန္တေ’၊ ‘မင်္ဂလာပါ’၊ ‘နာမားဆတေး’၊ ‘ဟဲလို’၊ ‘ဆလံမာလေး’
ကွန်း’ အသံတွေနဲ့အတူ ...

“ဆရာ See You Tomorrow”

“Ok see you”

အားလုံးရဲ့ ကျောပြင်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း ကိုမောင်မောင် ရပ်
ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်။ ရင်ထဲမှာ ပီတိလှိုင်းတွေနဲ့ပေါ့။ စိတ်ထဲမှာတော့
သီချင်းထဲက “God is watching us” ဆိုတဲ့ အပိုဒ်ကို “Lords are
watching us” လို့ ပြောင်းလိုက်မိပါပြီ။ ဟုတ်တာပေါ့။ ယေရှုခရစ်တော်၊
မိုဟာမက်၊ ဗိရှနု၊ ခရစ်ရှုနား၊ ဗုဒ္ဓဘုရားစတဲ့ ကိုယ်တော်တို့ဟာဖြင့်
လူသား၊ သက်ရှိတွေရယ်၊ သက်မဲ့ဝန်းကျင်နဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို
သဟဇာတရှိရှိ အပြန်အလှန် အမှီသဟဲပြုလို့ ချစ်ခင်စည်းလုံးစွာနဲ့
ငြိမ်းချမ်းကြဖို့ကိုသာ ကိုယ်တော်များရဲ့ နှလုံးသားတွေထဲက ဆန္ဒတော်
အမြဲတေ ဓမ္မရတနာများနဲ့အတူ ဟိုးအဝေးတစ်နေရာကနေ စောင့်
ရှောက်ကြည့်ရှုတော်မူနေကြမှာပါပဲ။

ဘယ်သူတွေ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျန်ရစ်လေမလဲ၊ ကိုယ်တော်များ
အားလုံးကတော့ နာမည်ကောင်းများနဲ့ ငြိမ်းချမ်းသာယာလှတဲ့ လောက
ကမ္ဘာကိုသာ မြင်လိုတော်မူကြမှာ မလွဲဘူးလို့တော့ ကိုမောင်မောင်
ခိုင်မာလေးနက်စွာ ယုံကြည့်နေမိပါတော့တယ်။

ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၂၀၁၆။

မာယာဝီတို့ရဲ့ ကစားပွဲများ

မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် လေထိုးကျွတ်ဖာဆိုင်မှာ ရှိနေကြတဲ့ အလုပ်သမားတွေရော၊ ကား၊ ဆိုင်ကယ် ယာဉ်ပိုင်ရှင်များ တချို့ပြီးစစ၊ တချို့က ကရုဏာသက်၊ အချို့က စိတ်မသက်သာကြသလို မျက်နှာလွှဲ ကြပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ပီတိဖြစ်မိတယ်။ စိတ်ထဲမလည်း တိတ်တဆိတ် အားကျမိသလိုလို ခံစားချက်များ ချက်ချင်းဝင်ရောက်လာတာ ဝန်ခံရမယ်။ ပြီးတော့ ဒါဟာ ရယ်စရာလို့လည်း မထင်မှတ်မိပါ။ နည်းမျိုးစုံ၊ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံနဲ့ ရူးကြရှာလို့ လမ်းတွေပေါ်မှာ မကြာခဏ ဆုံကြတာမို့ ထူးဆန်းလှတာ မဟုတ်ပေမယ့်လည်း အခုမြင်တွေ့ကြရတဲ့ အရူးရဲ့ မြင်ကွင်းက အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းနေတာလည်း အမှန်ပါပဲ။

★

ဝိန်လှီမွဲခြောက် လူရုပ်မပီ၊ ဝတ်စားထားတဲ့ ပုဆိုး အင်္ကျီတွေကလည်း ဖာရာဗရပွနဲ့ပါ။ အခြားအရူးတွေလို ပါးစပ်က တစ်ခုခု ပြောနေတာ မရှိသလို၊ ဗြဲတ်စဗျင်းတောင်းတွေ သယ်ပိုးထားတာလည်း မပါ။ ဝါးလုံးခပ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ထမ်းပိုးထားတဲ့ အိတ်စုတ်နှစ်လုံးထဲမှာ ပါတာက ခွေးတွေပါ။ ခေါင်းတွေ ထုတ်ထားတာမို့ နားရွက်တွေက တလှုပ်လှုပ်၊ အပူဒဏ်ကြောင့် လျှာတွေလည်း ထုတ်လို့နေကြသေးရဲ့။

ရှေ့အိတ်ထဲမှာ တစ်ကောင်၊ နောက်အိတ်ထဲမှာ နှစ်ကောင်၊ ထမ်းရတာ အလေးချိန်မျှအောင် ထင်ပါရဲ့။ ထမ်းပိုးဝါးကို ရှေ့ဘက် ပိုရှည်လို့ ထမ်းထားတာ သိသာလှတယ်။ နောက်မှာက ကြိုးတန်းလန်းနဲ့ ခွေးတစ်ကောင်က တကောက်ကောက် လိုက်နေပြန်တာပါ။ အရူးက အသက်လည်း မကြီးလှသေး။ ရှိလှ လေးဆယ်၊ ရူးနေလို့ ပိုပြီးအိုစာနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။ လေထိုးဆိုင်ရှေ့မှာ လူးလာခေါက်တုံ့ ကူးနေလေတော့ မကြည့်လည်းဘဲ မြင်နေရတာပါ။ ခွေးတွေကလည်း ခွေးမျိုးညံ့တွေ မဟုတ်ပြန်ပါ။ မျိုးစပ်ခွေးတွေမို့ လှတပတနဲ့၊ ပိန်လိုနေတာ မရှိ။ သခင်အရူးကသာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေရှာတာ သူတို့က လှလို့ ဝလို့၊ ဆိုတော့ ဒီမြင်ကွင်းမျိုးကိုပဲ ကျွန်တော်လိုလူက ဖောက်ထွင်းပြီး ကြည့်မိလေတော့ ပီတိခံစားရတာ ဘာမှ ထူးဆန်းမယ် မထင်တော့ပါ။

*

“ရသမျှ သူစားတာကနည်းနည်း၊ ခွေးတွေကိုပဲ ဂရုစိုက်ကျွေးတာ လေ ဆရာရဲ့”

ဆိုင်က ကောင်လေး ချစ်နော်က ရှင်းပြတော့ ကျွန်တော် ဒီအရူးကို စိတ်ထဲကနေ အလေးပြုလိုက်မိပြန်ပါတယ်။ ရူးနေပေမယ့်လည်း မာယာမပါတဲ့ စေတနာအဖြောင့်နဲ့လူသား။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ပေမယ့် သစ္စာရှိတဲ့နေရာမှာ တစ်သမတ်တည်း ကျင့်ကြံနေထိုင်တတ်တဲ့ ခွေးတို့ရဲ့ သဘာဝပေး အဖြူထည်စိတ်များရဲ့ ဆက်နွယ်မှုကို မြင်ရတာမို့ ပီတိဖြစ်ရတာပါ။ ဒီသဘောတရားကိုတော့ ကျန်တဲ့လူတွေက သတိထားကြမယ် မထင်ပါဘူး။ အများစုကလည်း ပညာတွေတတ်၊ ဗဟုသုတရှိ၊

အသိဉာဏ်ကြီးကြပါတယ်ဆိုတဲ့ လူသားတွေ မဟုတ်လားလေ။ ပရိယာယ်ဝေဝုတ်တွေ၊ လှည့်စားမှုတွေ မာယာတွေနဲ့သာ ရှင်သန်နေကြတာက အရိုးစွဲနေကြပြီ ဆိုတော့ကာ ဒါဟာလည်း ထူးဆန်းလှတာ မဟုတ်ပေဘူးပေါ့။ တဒင်္ဂမှာတော့ အရူးရဲ့ လက်ရှိ ဘဝအနေအထားကို အားကျမိရသလို ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီလိုအဖြစ်မှန် မြင်ကွင်းကို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝပေးတစ်ခုအဖြစ် ရယူနိုင်စွမ်းချင်နေမိပြန်တယ်လေ။

*

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖောက်ထွင်းမြင်နိုင်မှုက ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးမယ့် အသိမျိုး ဖြစ်နေပြန်တာကြောင့်ပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့်တော့ လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို လိုက်နာမိခဲ့လေသမျှ ဒဏ်ရာတွေသာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရလာခဲ့တာကြောင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဝန်းကျင်က လူအများစု(ကျား၊ မ အရွယ်မရွေး) ယုတ်စွအဆုံး စာပေပညာရှင်များ အပါအဝင်၊ ယဉ်ကျေးမှုကို လိုက်နာကျင့်ကြံခြင်း ကင်းနေကြလို့ပါပဲ။ ဒီယဉ်ကျေးမှုမှာက ‘လောကဝတ်’ ရှိတယ်၊ ‘အညမည’ ဆက်ဆံရေး ပါရတယ်။ ‘ဂါရဝ’ တရား(ငယ်သူက) ‘နိဝါတ’ တရား (ကြီးသူက) လက်ကိုင်ထားရတယ်။ နှုတ်၏စောင်မခြင်း(ဝစီကံမေတ္တာ) လက်၏စောင်မခြင်း(ကာယကံမေတ္တာ) စတာတွေက အကျုံးဝင်နေတာ မဟုတ်လား။ ဒီယဉ်ကျေးမှုက နေ ခွဲရှောင်ကြပြီးသကာလ ကျင့်ကြံကြတာကဖြင့် အသာစီးရလိုမှု၊ မာန၊ ဘဝင်၊ ကိုယ်ဘက်ကျ တစ်ကွက်ချန်၊ တွန့်တိုမှု၊ ဝန်တိုမှု၊ သွေးခွဲမှု၊ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး ကိုးကွယ်ခံလိုမှု စတာတွေနဲ့ မာယာဝီများ ဖြစ်နေကြခြင်းကြောင့်လို့ပဲ ကျွန်တော်က သဘောပေါက်ထားခဲ့တာ ကြာခဲ့

ပြီကောလေ။ မာယာဝီဆိုတာ မာယာဆိုတဲ့ လှည့်ပတ်ခြင်းကို ကျင့်ကြံသူလို့ ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဟောခဲ့ပါသော်ကောလေ။

*

မာယာဝီအမျိုးအစား (၁)

ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်က မင်းဆိုးမင်းညစ်တွေကို ဝင်စားကြသူများလို့ တင်စားချင်လှတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒင်းတို့လို လူတန်းစားတွေက ဧည့်သည်တွေဖြစ်နေရင်း အပြုစုခံ၊ အယုယခံ၊ လိုလေသေးမရှိ အစားတွေ အသောက်တွေ(သုရာမေရယ) နဲ့ ဖျော်ဖြေပေးမှ ဧည့်ဝတ်ကျေတယ်လို့ သတ်မှတ်တတ်ကြပြီးတော့ ဒင်းတို့က အိမ်ရှင်နေရာ ရောက်နေပြီဆိုရင်တော့ ရေနွေးကြမ်းတောင် ခွဲတိုက်ဖို့ ရာ စိတ်မကူးတတ်ကြသူများပေပ ဗျာတို့ရေ။ လွန်တယ်မထင်ကြလေနဲ့။ ကိုယ်တွေ့ ကိုယ်တွေ့။ ဘဝင်ရူးရူးနေသူဆိုရင်တော့ ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်(ဧည့်ဝတ် ရာနှုန်းပြည့်ကျေထားသူနော်) ကိုတောင် ကိုယ်နှုတ်မူရာနဲ့ ဖော်ရွေပြဖို့ မဆိုထားနဲ့၊ ဖုန်းတွေချည်းဆက်(အဝင်ဖုန်း မဟုတ်ပါ) ပြီး မအားဟန် အကယ်ဒမီရှောခံနဲ့ ပီပြင်ပြတတ်ပါသေးတယ်။ ပြောတဲ့အကြောင်းအရာက ချီးယိုသေးပေါက် စကားတွေချည်း။

ကျွန်တော့်ဆီလာရင် အကောင်းစားဆိုင်၊ အကောင်းစား အာဟာရ ကမ္ဘာကျော်အရက်နဲ့ ဧည့်ခံ၊ ကျွန်တော်က သူ့ထံသွားစရာရှိရင် ဟိုဟာ ဒီဟာ ယူလာပါ' မှာကြားတတ်ပြီးတော့ တစ်ခါသားမတော့ ဆိုင်းမပါ ဗုံမဆင့် ရောက်လာတာကို 'vodka' အရက် ချတိုက်ပါတယ်။ တစ်ကိုယ်တည်းဘဝ ဈေးမသွားနိုင်ရင်၊ ဆိုင်ကယ်ဈေးသည် မလာရင်

စားစရာ အမြည်းက အဆင်သင့် မရှိတတ်ပြန်လို့ အမြည်းမပါတာကို အမြည်းမရှိရ ကောင်းလားလို့ ရန်လုပ်တာ ခံခဲ့ရဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်ဖူးတာ ၃ - ၄ ခေါက်မကပါ။ ရေနွေးကြမ်းတောင် မတိုက်ပါ။ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ အခါခါ။ ကျွန်တော် လောကဝတ် တစ်ခါဖူးမှ မချို့ယွင်းခဲ့စဖူးပါ။ အဲ ... တချို့ကကျပြန်တော့ ကျွန်တော်မောင်းတဲ့ အဖိုးတန်ကားကိုစီးပြီး ဟိုဒီကိစ္စ လိုက်လုပ်ပေး၊ လိုက်ပို့ ပေးစေချင်ပြန် ပါသတဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်လာတိုင်း အိမ်ကို ပစ်ထား၊ သွားကြို၊ ဆိုင်တွေလိုက်ပို့၊ ကျွေးမွေးပြုစု တစ်ကြိမ်လည်းမက၊ နှစ်ကြိမ်းလည်းမကပါ။ fb မသုံးတဲ့ ကျွန်တော်က ပုံတချို့နဲ့ သတင်း တချို့ တင်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းတော့ ‘ဓာတ်ပုံတင်တာ Bill ကုန်တယ်ကွဲ့’ ဆိုပါသောကြောင့် နောက်ရက် မန္တလေးကိုသွား ငွေ ၅၀၀၀၀ ကျပ် ပေးလိုက်ပါတယ်။ လူမမာမေးလို့ နာမည်တပ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ နောက် ကျွန်တော့်ဆီလာတယ်။ ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်တယ်။ ဆရာဝန် စာရေးဆရာရဲ့ စာအုပ်တွေ လိုက်တင်ပေးရပါတယ်။ သူတို့စာအုပ်တစ်အုပ် ဘယ်လောက်မြတ်တယ်တော့ မသိပါ။ သေချာတာကတော့ ငွေပေးပြီး ငှားရမယ်သာဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ လူစီးဇိမ်ခံကားစရိတ်ကို ပြန်ရမှာ မဟုတ်တာကတော့ သေချာပါတယ်။ နောက် ငွေ ၅၀၀၀၀၀ ကျပ် ချေးတာကို အဆင်မပြေဘူးလို့သာ အကြောင်းပြန်ပြီးသကာလ မန္တလေးကို လာမယ်လို့ အသိပေးလိုက်တယ်။ (အမှန်က ငွေ ၅၀၀၀၀၀ ကျပ်ကို ယူလာခဲ့တာပါ)

“အစ်မ နေမကောင်း၊ ကလေးမက အ, လို့ န, လို့ ဆိုင်ကထားခဲ့လို့ မရဘူး”

ဆို တဲ့ မက်ဆေ့ချ်ရတယ်။ အိမ်ကိုပဲ လာပါတဲ့။ မန္တလေးမှာ ကားမောင်းရတာက သက်စွန့်ဆံဖျားမို့ ရှိပါစေ သွားနိုင်ပေမယ့် သင်းလာ

တိုင်း တစ်ကိုယ်တည်းသမား ကျွန်တော် အိမ်ကို သူခိုးဘေး၊ မီးဘေး မပူ
မပင် ထားရစ်ရဲခဲ့ပေမယ့် တုံ့ပြန်သက်ရောက်မှုက အပြန်အလှန် မညီ
တာမို့ လှည့်ပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ ခဏနေတော့မှ ‘ထွက်ခဲ့ပါမယ်’ ဆိုတဲ့
စာ ဝင်လာပေမယ့် ကျွန်တော်က လမ်းတစ်ဝက်ရောက်နေခဲ့ပါပြီ။ ဒီလို
မာယာဝီတွေ ကျွန်တော် စာရင်းပြုစုထားပါတယ်။ သူတို့ဆီမှာ တွေ့မြင်
နိုင်တာကတော့ တွန့်တိုစေးနဲမှုပါပဲ။ အဲဒီမှာ အပြန်အလှန် ဝတ္တရားကျေ
ကြရမယ့် ‘လောကဝတ်’ ကို ဖယ်ထုတ်ထားသလို ဖြစ်ကြတော့တာပါ
ပဲ။

*

အဲသလို တွန့်တိုတဲ့ မာယာဝီအမျိုးအစား နောက်တစ်ပါး ရှိပါသေး
တယ်။ အနီပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ကျွန်တော် ရှင်းတဲ့ဝိုင်းမှာ သွားဖြုန်းဖြု
စားတတ်ပေမယ့် သူက ဧည့်သည်တွေကို ဧည့်ခံရတဲ့အခါမျိုးမယ် ကျွန်
တော့်ကို ခေါ်လေ့မရှိတာပါပဲ။ ကျွန်တော်က အထင်ကရပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးကျွေးမွေးတာလည်း ကျေပွန်တာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရှိ
ပေမယ့်လည်း သူတို့ရဲ့ တုံ့ပြန်သက်ရောက်မှုကတော့ ‘မစ္ဆရိယ’ စေတ
သိတ်များသာ လွှမ်းနေတတ်တာချည်းပဲ။ ကြုံရတာများတော့ နောက်ဆုံ
ရမှာကို ကျွန်တော် ကြောက်လာပါတယ်။ အဲ ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လို
မျိုး ရာဂဏန်းသာ ရှင်းရတဲ့ ပွဲမျိုးဆိုရင်တော့ အနီပုဂ္ဂိုလ်တွေ တစ်
ယောက်မကလည်း ပါနေရင်တော့ အလုအယက်ပဲ မဟားတရား
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် စားပွဲထိုးကို ငွေးပေချေပြပါလိမ့်မယ်။ တချို့က
လည်း ငွေကြေးချို့တဲ့လစာနဲ့ မိသားစုတာဝန် စတာတွေနဲ့ ညည်းပြ
တတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေချာတာကတော့ တွန့်တိုတာပါပဲ။ တွန့်တို

ခြင်းဟာ သွေးကြောင် ဒါမှမဟုတ် သတ္တိနည်းတာပါ။ တစ်ပါးသူက ရှင်း
မယ်ဆိုတာ သေချာနေရင် အင်မတန်ဈေးကြီးတဲ့ ဆိုင်တွေမှာဆိုရင်
တော့ ကောင်းပေညွန့်ပေဆိုတဲ့ အစားအစာတွေကို လုံးဝ အားနာ
င့်ကွက်ခြင်းမရှိဘဲ မှာစားပြတတ်ကြပါသေးတယ်။ အဲသလို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
ကျား၊ မ အစုံတွေဖူးတာ မနည်းတော့ပါ။ တချို့ လင်စုံမယားဖက်
တက်ညီလက်ညီ ရှိနေတတ်ကြတာကလည်း အံ့ဖွယ်တစ်ပါး ဖြစ်ပေ
တယ် တစ်မုံ၊ နှစ်မုံ၊ သုံးလေးမုံ။

★

မာယာဝီအမျိုးအစား (၂)

ပထမအမျိုးအစားနဲ့စာရင် ဒီအုပ်စုက နည်းနည်းတော့ အန္တရာယ်
ကြီးတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ စိတ္တဇရောဂါ နည်း
နည်းရောစွက်နေလို့ပါပဲ။ ခုလိုပြောရတာကတော့ သူတို့က ဘဝင်၊ မာန
စတာတွေ ကြီးစိုးနေတတ်သလို၊ သွေးခွဲတတ်တဲ့ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးပါ
ရှိနေတတ်ကြလို့ပါပဲ။ ‘ဝါ’ ‘သမ္ဘာ’ ယှဉ်တဲ့ ဘဝင်မာန။ နေရာ
(ရာထူးကို အဓိကမဆိုလို့၊ စုရပ်အဖြစ် ဆုံကြတဲ့ စာကြည့်တိုက် ပိုင်ဆိုင်
ခြင်း၊ ရုံးခန်း ပိုင်ဆိုင်ခြင်းစသည်) နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဘဝင်မာနတို့ကို တွေ့
ရတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က နှိမ့်ချတတ်သူပီပီ ကျား၊ မ မရွေးကို
ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဂါရဝ၊ နိဝါတနဲ့ ဆက်ဆံတတ်သလို အမှိုက်လှည်း၊
ခုံသိမ်း၊ မီးဖိုချောင် ဝင်ကူ စတဲ့ အောက်ခြေ(သူများမလုပ်ချင်ကြတာ
တွေပါ) အလုပ်တွေ ကိုယ့်အသိနဲ့ကိုယ် ဝင်လုပ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီလို
လုပ်ပေးလို့ ငွေရေးကြေးရေး မထည့်ဘူးထင်ရင် မှားပါမယ်။ အမြဲတမ်း
အများဆုံး ရှေ့ဆုံးကထည့်သူပါ။ ဒါကိုပဲ ဘယ်လိုထင်မြင်ရှာသလဲမသိ၊

အဲဒီမိန်းမက ‘နင်’တွေ ‘ငါ’တွေနဲ့ စတင် သုံးနှုန်းလာခဲ့တော့တာပါ။ ကိုယ့်ထက်လည်း အသက်က ၁၀ နှစ်မက ကြီးတာကြောင့် သည်းခံပါတယ်။ တစ်ဖက်သား(ကျွန်တော့်အပေါ်) Respect မရှိတော့တာ သိသာသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာသိဘာသာပဲ မိတ်ဆွေကောင်းပါဆိုတာ အဲဒီမိန်းမဖခင် နေမကောင်းဖြစ်ချိန်၊ မွေးနေ့ စတာတွေမှာ သက်သေထူပြခဲ့ပါသေးတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က ကာယကံ၊ ဝစီကံလည်း မမှားခဲ့ပါဘဲနဲ့ ဆက်ဆံလာပုံက ကျန်ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ‘ဟ’ နေအောင် ဖန်းတီးထားတယ် ဆိုတာကို D.S.A က စာရေးဆရာရဲ့ စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲမှာ သိသာပေါ်လွင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့က ဆုံရတဲ့ စာရေးဆရာနှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာအမူအရာကို ခုထိ မမေ့တော့ဘူး။ ကိုယ်က နှုတ်ဆက်တာကို မတုံ့ပြန်ကြတာပါပဲ။ ဪ ... ငါက ဘာများ မဟုတ်တာ လုပ်ထားမိလို့ပါလိမ့်လို့ တွေးမိပြီး ပွဲပြီးအောင် ဟန်မပျက် နေခဲ့ပေမယ့်လည်း နောက်နောင် ရှောင်တော့မယ် တစ်သက်လုံးလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့မိပါရော။ ဒါတောင် အဲဒီထဲက တစ်ယောက်နဲ့ဆုံတော့ သူပရိသတ်ကိုပါ ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ကျွေးမွေးဧည့်ခံခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီမိန်းမရဲ့ စိတ်ဓာတ်က ဘယ်လောက်အထိ နိမ့်ကျနေသလဲဆိုရင် ညီအစ်ကိုမှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ တစ်ဖက်သားသိက္ခာကို စော်ကားချင်စိတ်သက်သက်နဲ့ ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို ပေးစားခဲ့တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိဘဆရာသမားများက လူယဉ်ကျေးတွေမို့ ဒီလို အောက်တန်းကျလှတဲ့ စရိုက်သမားတွေကို မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်း တုံ့ပြန်တတ်ဖို့ရာ မသွန်သင်ခဲ့ကြပါဘူး။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပါပဲ။

“ကျွန်တော်ကို ပြောလို့ စော်ကားလို့ စိတ်ချမ်းသာကြရင် ကြီးပွားအောင်မြင်ကြမယ်ဆိုရင် ဒါထက်မက စော်ကားနိုင်ပါတယ်။”

လို့ တုံ့ပြန်ခဲ့တာပါ။ ‘စိတ်မဆိုးကြေး’လို့ ဆိုလာပေမယ့်

တောင်းပန်တဲ့သဘော မပါတာမို့ အဲဒီနေရာကို ခြေဦးမလှည့်တော့သလို အဲဒီမိန်းမကိုလည်း ခွေးချေးကိုရှောင်သလို ရှောင်လိုက်တော့တာ ခုထိ ပါပဲ။ ခွေးချေးက လူ့မစင်ထက် နံစော်တယ်လေဗျာ။

“ဦးချိုရှိတဲ့သတ္တဝါကို အတောင် ၅၀ လောက်ကနေ ကွေ့ရှောင်၊ မိတ်ဆွေဆိုးကို နေရပ်၊ ဒါမှမဟုတ် မပေါင်းသင်းတဲ့နည်းနဲ့ ရှောင်”

လို့ လောကနီတိ ဆုံးမစာထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖတ်ရှုမှတ်သား ဖူးခဲ့တယ် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော် ကျင်လည်ရာ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ မှာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က မနာလိုချင်ရင်တောင် မနာလိုဖြစ်စရာ အချက် သူတို့ဆီမှာ ရှိတာမဟုတ်လို့ မနာလိုစိတ် နှမ်းစေ့လောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိတာတော့ ဘုရားစူး ကျိန်ရဲပါရဲ့ ခင်ဗျာ။

*

နောက်တစ်ဦးကတော့ ချောက်ချီးချောက်ချက် အယ်ဒီတာပါ။ ကျွန်တော့်စာမူကို သူကပဲ ပြင်ဆင်ရေးသားပြီး မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်ပေးသလိုလို ဘာလိုလို လေသံလွင့်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပရဟိတအလုပ်တွေကို လည်းပဲ သူကပဲ ဦးဆောင်လုပ်နေသယောင်တောင် လေသံချဲ့ပါသေးတယ်။ တစ်ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါသမျှအတွက် ကျွန်တော် စာမူခတစ်ပြားမှ မယူခဲ့သလို သူက ဘာမှလည်း ပြင်ဆင်ရေးသားထားတာ မရှိပါ။ ခေါင်းစီးပြောင်းဖို့ ပြောတာကို ကျွန်တော်က အပြောင်းမခံခဲ့ပါဘူး။ နောက်တော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ နီးနွယ်ပြီး စာပေအရှိန်အဝါ(တကယ်ရှိ၊ မရှိ ကျွန်တော် မသေချာပါ) ကြီးသူတွေလို့ ယူဆထားခြင်း ခံကြရတဲ့သူတွေက မဆီမဆိုင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ပရဟိတအလုပ်တွေကို ကော်မတီဖွဲ့ဖို့ရာ တောင်းဆိုလာကြပါသတဲ့။ ကျွန်တော့်မြေ၊

ကျွန်တော့်ငွေ(ဘယ်သူ့ဆီကမှ တစ်ပြားတစ်ချပ် အလှူခံမထား) ကိုယ့်
ချွေး၊ သွေးနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်၊ ဝါသနာ၊ စေတနာပါလို့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ်
ကိုပဲ နေရာယူစရာလို့ သဘောထားကြပုံများက ဩချရပါလေရောလား။
သင်းတို့မြေလည်း မပါပါဘဲ၊ မြက်တစ်ပင် လာမနုတ်၊ ဓားတစ်ချက် လာ
မခုတ်ကြပါဘဲနဲ့ အဘယ်ကြောင်းကြောင့်များ ကော်မတီဖွဲ့လို့ရသလဲဆို
တာ ဉာဏ်မမီနိုင်ပါဘူး ဗျာတို့ရေ ...။

ဆိုတော့ ဦးချိုရှိသော နွားထက် ကြောက်စရာသတ္တဝါတွေပေမို့
အဝေးက ရှောင်ရပြန်တော့တာပါပဲ။ အနီပုဂ္ဂိုလ်များကို လူကိုယ်တိုင်
တွေ့ဖူး ဂါရဝပြုဖူးပေမယ့် ဘာတစ်ခွန်းမှမဆို၊ ထိုင်ပါမခိုင်း၊ ပြုံး၍ပင်
မပြပါသဖြင့် အူကြောင်ကြောင်အဖြစ်နဲ့ လှည့်ပြန်ခဲ့ရဖူးပါသဗျာ။

‘ဂါရဝ’လည်း မသိ။ ‘နိဝါတ’လည်း နားမလည်ကြသော မာယာဝီ
များလို့ သတ်မှတ်ရပါလိမ့်မယ်။

*

မာယာဝီအမျိုးအစား (၃)

ဒီအမျိုးအစားက ဒုတိယအမျိုးအစားထက် ပိုအန္တရာယ်များသူတွေ
ပါ။ ရမ္မက်၊ လောဘကြီးလှသလို မူရာမာယာကလည်း လိုက်မမီအောင်
များလှသူတွေမို့ပါပဲ။ တစ်ဖက်သားကို လူရာမသွင်းလိုတတ်ကြပါဘူး၊
နှိမ့်ချဆက်ဆံတတ်ကြတယ်။ အများစုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မရအောင် ကွယ်
ရာမှာ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးပြောတယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်
တည်းဆိုရင်တော့ မိတ်ဆွေကောင်းလို ဟန်ဆောင်ပေါင်းပြပါလိမ့်မယ်။
ဒီလူမျိုးကလည်း အပြုစု အယုယ (ဧည့်ဝတ်ကျေ) ခံလိုကြပြီး ကိုယ့်ဆီ
က ပြန်သွားရင်တော့ လှည့်မကြည့်တော့သလို ပွဲလမ်းတွေမှာဆုံကြရင်

အများရှေ့မှာ ကိုယ့်ကို ဘာသိဘာသာကလေးပဲ လုပ်ပြတတ်ပါတယ်။ ဒီလိုလူတွေကိုလည်း စာရင်းပြုစုထားမိတယ်။ ဟိတ်တွေဟန်တွေ များလှသူမျိုးဆိုရင် ဘယ်လောက်အထိ သိသာလွန်းသလဲဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်း ဖုန်းပြောတဲ့ လေသံနဲ့ သူ့ဘက်က ပွဲတစ်ခုခု (လူစည်စည်ရှိနေရင်) ဖြစ်နေရင် လေသံကတစ်မျိုး ဖြစ်နေတတ်ပြီး ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့ ဘဝင်လေသံတွေ ရောစွက်နေတတ်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်က ဖုန်းထဲကနေ လေယူလေသိမ်းကတစ်ဆင့် အတွင်းစိတ်ကို ဖတ်တတ်နေတာကတော့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တော်တော်များများနဲ့ ပြောဆိုဖူး(ခံရဖူး) လို့ သိလွန်းနေရတာပါပဲ။ အဲ ... ပိုဆိုးတာကတော့ ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းကိုပါ ကွယ်ရာကနေ တိုက်ခိုက်ပြီး ဖျက်ဆီးနေတာကို သိရလို့ ပိုပြီးကြောက်ရတော့တာပါပဲ။

“သူ့ဆီ မသွားနဲ့၊ မဝယ်လေနဲ့”

စသည်ဖြင့် ဘာဖြစ်တယ်တွေ၊ ညာဖြစ်တယ်တွေ၊ မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ ဖန်တီးပြောဆိုပြီး ဖျက်တတ်သူ ဖြစ်နေတတ်ပြန်ပါတယ်။ အဲ ... ကိုယ်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါကျတော့လည်း အရမ်းခင်မင်ပြ၊ ချစ်ပြနေပြန်ရော ... ဆိုတော့ အဲဒီလိုလူတွေကိုမှ စိတ္တဇဝေဒနာရှင်တွေလို့ မသတ်မှတ်ရင် ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သတ်မှတ်ရမှာတဲ့လဲလေ။

★

ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဟာ မာယာတွေကို သိတော်မူပါတယ်။ မာယာသမားတွေရဲ့ အပြုအမူတွေကိုလည်း သိလွန်းလှလို့ ဟောပြောတော်မူခဲ့ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ဗုဒ္ဓက မာယာကို ကျင့်သုံးသူ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်

တွေရဲ့ မာယာက တစ်ဖက်သားကို ဒုက္ခပေးတာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ရာအတွက် အသုံးပြုရတာမျိုးလည်း ရှိတတ်ပါတယ်။ အဲ ... ဒါပေမဲ့ တမင်ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိ တစ်ဖက်သားကို အသုံးချ၊ လှည့် ဖြား ဒုက္ခရောက်စေတဲ့ မာယာဝီတွေ အရေအတွက် များလာကြတာ မြင် တွေ့နေရတာကတော့ ဘယ်လိုမှ လက်သင့်ခံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ လောကကို ဖျက်မယ့်လူတွေမို့လို့ပါပဲ။

“မကြိုက်ရင် မပေါင်းနဲ့ပေါ့”

လို့ စောဒက တက်မယ်ဆိုရင် ရပါတယ်။ ဆက်ပြီးပေါင်းကြည့်ရင် လူကို ခင်မင်လာရင် အချိုးများ ပြောင်းလေမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ပေါ့လေ။ မှားခြင်းကြီးသာ မှားခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ။ ပိုဆိုးသွမ်းလာ၊ ပိုကဲ လာတာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်။ မိတ်ဆွေကောင်းပဲလို့ မြင်လာပြီး တန်ဖိုးထားဖို့ရာ နေနေသာသာ ပိုလို့နှိပ်စက် နှိပ်ကွပ်လို့ ရတဲ့သူလို့ မြင် ကြလေသလား မပြောတတ်ပါ။ ဆက်ဆံပုံ ကိုယ်နှုတ်မှုရာတွေကသာ ပို လို့ ရိုင်းစိုင်းလာပါတော့တယ်။ ဒီတော့လည်း “memory” ထဲကနေ ထာဝရ ‘delete’ လုပ်ရတော့တာပါပဲ။ အဲ ... အဲဒီလို မာယာဝီ တွေနဲ့ ကင်းဝေးစွာ နေရဲတဲ့ သတ္တိထူးရှိဖို့တော့ လိုပါတယ်။ နေကြည့်ရုံနဲ့တင် စိတ်အေးချမ်းလှတာ လက်တွေ့ပါပဲ။ မာယာဝီတွေ အချင်းချင်းကတော့ ပရိယာယ်တွေနဲ့ ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေနဲ့ ပေါင်းသင်းနေကြတာ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ဥပမာ - ကပ်စေးနဲ့သူချည်း ဆုံတဲ့ဝိုင်း ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ အ ရှောင်အတိမ်းပညာတွေ စုံအောင် ထုတ်သုံးကြတော့တာပါပဲ။ အမှန် ကတော့ မြို့ကြီးမြို့ငယ် ဘယ်မှာပဲ နေကြသူဖြစ်ပါစေ အပြန်အလှန် ညီမျှတဲ့ ဆက်ဆံရေး ရှိကြရမယ် မဟုတ်လား။ တောက နယ်က လူတွေ က နေရာတကာ ‘အခံ’ ဘက်ကချည်း ဖြစ်နေတာ မျှတတယ်မထင်မိ ပါဘူး။ တောရောက်ခိုက် မဟားတရား စားခဲ့သောက်ခဲ့ (ခပ်ကြမ်းကြမ်း

ပဲပြောမယ်၊ နယ်ကလူတွေက ဖျော်ဖြေခဲ့ကြတာပဲဟာ။ ကိုယ့်မြို့ကို ရောက်လာသူ ဧည့်သည်ကိုလည်းပဲ ဧည့်ဝတ်ကျေကြရမှာပေါ့။

‘လောကဝတ်’ မရှိရင် ‘ဂါရဝ’ ‘နိဝါတ’ ကို မကျင့်သုံးကြရင် ‘အညမည’ မကူညီကြဘဲ ‘ဖိ’ နေကြရင် ‘ဖား’ နေကြရင်တော့ ဘယ်လောက ဘယ်အသိုင်းပဲ ဖြစ်ပါစေ ကြာရှည်မငြိမ်းချမ်းနိုင်သလို အပြန်အလှန် လေးစားမှုလည်း မရှိနိုင်တာကတော့ သေချာတယ်လေ။ တချို့ဆိုရင် ...

“ငါက အကြီးပဲ၊ အပေါ်ကလူပဲ ဧည့်ခံစရာ မလိုဘူး”

ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်နေသလားတောင် ထင်မှတ်မှားရ လောက်အောင် ‘ဘဝင်’ နဲ့ ပူနေတာ ခဏခဏ တွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။

“ဪ ... လောက ... လောက မာယာဝီတို့ ကျင်လည်နေကြတဲ့ လောကပါလား”

မာယာဝီက ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် နိုင်သလောက် ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံကို ပယ်ထားတယ်။ လောကယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့စရိုက်ကို ကျင့်ကြံသူက အဖြောင့်ဆိုတော့ ချိတ်မရကြဘူး။ မချိတ်မိတော့ မပူးမိဘူး လေ။ ဒီတော့ အများနဲ့ ကင်းကွာလာတော့တာပဲ မဟုတ်လား။ အတော် များများက ဒါကို ငြိမ်းချမ်းတယ်လို့ မယူဆကြဘူး။ ‘အထီးကျန်’ ဆန် တယ် ယူဆကြတယ်။ ပြီးတော့ မာယာဝီတွေကြားမှာ မာယာဝီတစ်ဦး ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားတော့တာပါပဲ။ ရိုးသားစွာ ကူညီခဲ့သူကို ကျေးဇူးကန်းစကားတွေ ဆိုလာကြတယ်။ ပုတ်ခတ် တိုက်ခိုက်လာကြ တယ်။ သူတစ်ပါးဂုဏ်ကို မဟုတ်တမ်းတရမ်းနဲ့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ပုတ်ခတ်လာကြတယ်။ ဒီမှာ အမုန်းနဲ့အတူ လူမှုရေးပြဿနာတွေ မီးခိုးကြွက်လျှောက် ဖြစ်လာကြတော့တာပါ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်

လောက၊ ကိုယ့်ဝန်းကျင် ကျရှုံးမှုတွေနဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေရခြင်းဟာ
မာယာဝီတို့ရဲ့ ‘စနက်’ တွေကြောင့်ရယ်လို့ ‘မြင်’ ကြသူ ‘ပြင်’ ကြသူ
အတော်ရှားပါးနေတာကိုက ကြေကွဲစရာ အခြေနေပါပဲ။ မဆိုင်တာတွေ
ကို အပြစ်တင်နေကြတာကဖြင့် အတော့်ကို ရယ်စရာ သနားစရာပါပဲ
လေ။

★

လူ့ကျင့်ဝတ် လူ့ယဉ်ကျေးမှုကို စွန့်ပယ်ပြီး ကျင့်ကြံနေထိုင်ကြခြင်း
က ဘယ်အရာတွေကို ဖျက်ဆီးရာရောက်ပါသလဲ။ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ခွဲမ
ရအောင် တစ်သားတည်းဖြစ်နေတဲ့ ဗြဟ္မဝိဟာရ တရားနဲ့ မင်္ဂလာတရား
တွေကိုပါပဲ။ (မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ) နောက်ဆက်တွဲက
ဟိရီ ဩတ္တပ္ပတရားတွေ ကွယ်ပျောက်လာပါတယ်။ ‘အတ္တ’ က ကြီးစိုး
လာပါတယ်။ ပျက်စီးပြီပေါ့။ ဒီလောကဝန်းကျင် မဆုတ်ယုတ် ဘယ်နေ
တော့မှာလဲ။ မာယာများတဲ့ ယောက်ျား မိန်းမတို့ ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်
ပြီးနေပါစေ၊ လက်ကမ်းနေပါစေ ‘ငါးပိ’ ကို ရေခဲရိုက်ထားတာကမှ
ပြန်ပြီးမွှေးရင် မွှေးပါဦးမယ်။ သင်းတို့နှလုံးသားက အနံ့ဆိုးကတော့
ဘယ်တော့မှ ပျက်မယ်မထင်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျောမှာရော၊
ရင်ဘတ်မှာရောပဲ ဆိုပါရစေလေ။ မာယာဝီတို့ရဲ့ ထုထောင်း
ကန်ကျောက်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေက တချို့ကျက်ပြီး အမာရွတ်၊ တချို့ မ
ကျက်တကျက်၊ တချို့ကတော့ ဘယ်တော့မှ ကျက်နိုင်မယ် မထင်တော့
ပါ။ ဒီလို မာယာဝီတွေကို ဟန်ဆောင်ပြီးပြ၊ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လုပ်နေ
ရခြင်းကိုက ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် မလုံချင်တော့ဘူး။ ‘ဒါကပဲ မာယာဝီ
ဖြစ်နေလေမလား’ အတွေးနဲ့တင် ကျောချမ်းခဲ့ရပြီလေ။ အထင်ကြီး၊

အထင်သေး၊ ဖား၊ ဖိ၊ မြှောက်၊ နှိမ့်ချ။ ရိုကျိုး၊ ဘဝင် မာန၊ သွေးနားထင်ရောက်၊ စိတ်ပျက်အားငယ် ... စတဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ အမူ အကျင့်တွေကို ကျွန်တော် စတင်စွန့်ပစ်ခဲ့တာ ရက်၊ လ အတော်ကြာခဲ့ ပြီ။ တိုတောင်းလှတဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ငြိမ်းချမ်းစေချင်တယ်လေ။

“ပရဟိသမားပဲဟာ ပေးဆပ်နေလေ”

တချို့က ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် ကူညီတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေဆီက ဘာ ကိုမှ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူမှုရေးမှာတော့ ကိုယ် သက်ရောက်ခဲ့သလိုမျိုး တုံ့ပြန်သက်ရောက်မှုက ညီမျှနေတာမျိုးကို တော့ မက်လာပါတယ်။ တန်ဖိုးလည်း ထားချင်တယ်လေ။ တော်တော် များများကို ကိုယ့်အပေါ် မကောင်းမှန်း ဆိုးမှန်း သိသိကြီးနဲ့ကိုပဲ အဆမတန် ကောင်းပြနေဆဲပါပဲ။

ဒီတော့လည်း ကျွန်တော့်လိုလူက ရှေ့မှာ မြင်နေရတဲ့ အရူးကို အားကျမိတာ ဆန်းသလားခင်ဗျာ။ မာယာဝီ နံပါတ်စဉ်တွေကတော့ အများကြီးပဲ ရှိပါသေးတယ်။

ခုတော့ ကိုယ်အားကျဖြစ်ချင်တဲ့ လတ်တလောဆန္ဒက ရင်ဝမှာ တစ် ဆို့ တစ်ဆို့ ဖြစ်လာနေပါတယ်

★

ကျွန်တော်ဟာ အရူးရဲ့နေရာ ရောက်သွားတယ်။ အရူးလို ပြုမူပေမယ့် မာယာ၊ ပရိယာယ် နှစ်သွယ်ယှက်မနေတဲ့သူ၊ ရထားတဲ့ သက်ရှိသက်မဲ့တွေကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတဲ့သူ။ ဥပမာ - အိတ်တွေထဲ က ချစ်စရာ ခွေးကလေးတွေပေါ့ခင်ဗျာ။

ဒါဖြင့် ခွေးကလေးတွေရဲ့ နေရာမှာဆိုရင်ကော။ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ရှေ့က ဆိုခဲ့ပါတယ်။ ရာဇဝတ်အိုးကို တုတ်နဲ့ထိုးပါတော့မယ်လို့ပေါ့လေ။

ကျွန်တော် လေးစားခင်မင် တန်ဖိုးထားခဲ့ရလို့ လူ့ယဉ်ကျေးမှု လောကဝတ်နဲ့အညီ ဆက်ဆံခဲ့သူများကိုလေ ခွေးကလေးတွေရဲ့ အရူး အပေါ်ထားတဲ့ သစ္စာတရား(ရူးနေတဲ့သခင်ကို ပစ်ခွာမသွားတဲ့ သစ္စာ တရား)လို စိတ်သန္ဓေကောင်းတွေ သွတ်သွင်းလို့၊ ရှေ့နောက် အိတ်တွေ ထဲ ထည့်သွားလေရာ တကောက်ကောက်ပါအောင် သယ်ဆောင်ရင်းနဲ့ ဘဝခရီးကို ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းချင်စိတ်တွေသာ ယိုဖိတ်လို့ လာ နေမိပါတော့တယ်။ ဝန်းကျင်မှာ ဆက်ဆံနေရတဲ့ လူတွေအများစုဆိုမှာ ရှာလို့မရနိုင်တော့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု ၊ သစ္စာတရား၊ မိတ်ဆွေစစ် ပီသမှုတို့ ကို ကျွန်တော် မက်မောနေမိရင်းမှာပဲ ရှိပြီးသား စေတနာ၊ မေတ္တာတို့ကို အချို့က တိုးပွားလာအောင် တုံ့ပြန်ခြင်း ကင်းလှစွာ နည်းမျိုးစုံနဲ့ (အချို့ သိသိ၊ အချို့ မသိတသိ၊ အချို့ တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ရင်း) ရိုက်ချိုးခံ နေရပြီမို့ သွက်သွက်ခါအောင် ရူးချင်မိနေပါပြီ။ အဲ ... ရူးပေမယ့် စေတနာ၊ ကရုဏာ၊ မေတ္တာတွေက ကွယ်ပျောက်မသွားဘဲ တိုးသည် ထက်တိုးနေတဲ့ မြင်ကွင်းထဲက ခွေးတွေအပေါ်ထားတဲ့ ဒီအရူးရဲ့ အပြုအမူမျိုးကို အားကျလွန်းစွာပဲ ဆိုရမယ်ထင်ပါရဲ့။ ခွေးတွေကလည်း သခင်အရူးရဲ့အပေါ်မှာ မာယာမပါကြဘူး၊ တစ်ကွက်ချန်ပြီး သစ္စာမမဲ့ ကြဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာလည်း အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကြီးတစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပြန်ပါ တယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအချက်အတွက်တော့ ကြီးမားလှတဲ့ ခွန်အား သတ္တိ ထူး လိုပါလိမ့်မယ်။ ရာနှုန်းပြည့် မဟုတ်တောင် ၅၀ ရာခိုင်နှုန်းတော့ ပိုင်ဆိုင်နေခဲ့ပြီဆိုတာ ဖာသာ သေချာနေပါတယ်။ အရာရာကို ငယ်စဉ်

ကတည်းက တစ်ကိုယ်တည်း ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ လောကဓံတွေကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ မာယာဝီတို့ရဲ့ လောကမှာ တစ်ကိုယ်တည်းနေရတဲ့ သတ္တိပါပဲ လေ။ မြင်ရတဲ့ အရူးဘေးမှာ မာယာဝီလူသားတွေ ရှိမနေကြဘူး မဟုတ် ပါလား။

ကျန်နေသေးတဲ့ (မရသေးတဲ့ သတ္တိတစ်ဝက်) နဲ့ အတူတော့ ဘဝခရီး ကို လျှောက်လှမ်းနေမိဦးမှာတော့ သေချာပါတယ်။ ကျေချင်တဲ့ ဝတ္တရား တွေက မပြီးဆုံးသေးဘူး မဟုတ်ပါလားလေ။

ခြေပဲတိုတို၊ ခါးပဲကျိုးကျိုး၊ ပခုံးပဲကွဲကွဲပါလေ ဒီအရူးရဲ့ စေတနာ၊ မေတ္တာနဲ့ သံယောဇဉ်အပေါ်မှာ သစ္စာတရားကလေးသာ ရှိနေကြမယ်ဆို ရင်ဖြင့် ...

ကဲ ... မာယာဝီတို့ရေ နောက်ထပ် ဘယ်လိုမာယာတွေနဲ့များ သရုပ်ဆောင်ပြချင်ကြပါသေးသလဲ။ လာကြလေ၊ တစ်ပွဲတစ်လမ်း အကဲစမ်းရင်း ရှုစားစမ်းပါရစေလား။

ကြိုဆိုနေပါတယ်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပေါ့။

★

(ဝန်ခံချက် - တချို့ကို ခါးသီးစွာ၊ အချို့ကို အားမရစွာ၊ အချို့ကိုတော့ သရော်ချင်စိတ် သက်သက်နဲ့ ရေးပါတယ်။)

★